

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΒΕΡΝΤΙΕ, 26 ετών, φυσιογνωμία λεπτή και πρόσωπα καταβεβλημένη.
Κα ΒΕΡΝΤΙΕ, 48 ετών, δυνατά κι' άνησχα χαρακτηριστικά, μάτια με έκφραση παράξενη και άπληγη.
ΖΟΖΕΦΙΝΑ, 32 ετών, χωριάτσοσα ύψηλτρα, πιστή κι' άφοσιωμένη στη Μαρκέλλα.

(*Η σκηνή μέσα στο δωμάτιο της Κα Βερντιέ. Είναι πρωί, ένα πρωί με λιπαρά φθινοπωρινή. Η Κα Βερντιέ ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, κοιτάζει εμπρός της με ύφος σκεπτικό. Τη στιγμή εκείνη μπαίνει η Ζοζεφίνα, κρατώντας ένα δίσκο με μια καφετιέρα, μια ζαχαριέρα, ένα άσημενιο γαλακτοδοχείο, ένα φλυτζάνι και λίγες φέτες ψωμί ψημένο.*)

ΜΑΡΚΕΛΛΑ, (στη Ζοζεφίνα, σιγά).—Άφησε τόν δίσκο σ' έκεινο τή τραπέζι. Θά προσπαθήσω να πείσω τη μαμά να φάη λίγο.

ΖΟΖΕΦΙΝΑ.—Και τή τραίνο σας;..

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Θά πάρω τή τραίνο τών έννέα καί δέκα. Σήμερα τή πρωί δέν έχω παρά ένα μάθημα στις δέκα κι' έν άλλο στις έντεκα καί τέτατο. Δέν βιάζομαι πολύ.

ΖΟΖΕΦΙΝΑ.—Και θά γυρίσετε πάλι στη μία άσφαλώς κατακουρασμένη.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Ναι, θά γυρίσω τήν ώρα τού φαγητού.

ΖΟΖΕΦΙΝΑ, (μέσ' από τή δόγνια της).—Γιά να βάλετε πάλι τήν κούρα να φάη και ν' ακούσετε τίς κουταλιές της!... Σάν δέν βαρύνετε!... Σάν δέν κουράζετε!...

(*Άνασχηκώνει τούς ώμους, άφίνει τόν δίσκο και βγαίνει έξω.*)

ΜΑΡΚΕΛΛΑ, (πλησιάζοντας στο κρεβάτι της μητέρας της).—Καλημέρα, άγαστημένη μου.

(*Κάνει να τή φιλή, αλλά ή κ. Βερντιέ τραβιέται πίσω.*)

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Καλημέρα σας, δεσποινίς.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Σου έφερα τή γάλα σου. Δέν πεινάς;...

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Γιατί με ρωτάτε; Ξέρετε πολύ καλά ότι δέν μου έπιτρέπεται πεινά να τρώω...!

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.— Σούφερα και μερικέσ φετίτες ψωμί ψημένο. Σ' άρέσει πολύ τή ψημένο ψωμί, δέν έν' έτσι; Πάρε λοιπόν μια φέτα...

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ, (σπαράχνοντας τή πιάντο).— Εύχαρ στω!... Μήπως... Μήπως είδε τή ψημένο ψωμί εκείνη;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.— Ποιά;

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.— Η Μαρκέλλα, ή κόρη μου...!

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.— Μα έγω ή ίδια σου τή έτοιμια!

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.— Τόσο τή καλύτερο! Γιατί άν τώδλεπε ή Μαρκέλλα, θά γινόταν θηρίο! Δέν θέλει να τρώω καθόλου! Φαντασθήτε!...

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.— Πιέ λοιπόν, μαμά, λίγο γάλα...!

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.— Όχι!... Μ' άφίνει δολύλλησες μέρες νηστική... Δέν έννε τρομερό αυτό; Μιά κόρη να φέρεται έτσι σκληρά στη μητέρα της! Έίνε ένα τέρας ή Μαρκέλλα!... Δέν έν' έτσι;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.— Θά μ' εύχαριστούσεσ πολύ άν ήθελες να πιης λίγο γάλα. Μιά γουλιά μόνο... Δέν έννε πολύ... Έμπρός, λοιπόν, πιεσε τόν έαυτό σου... πιέ τή, σέ ικετεύω!...

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Άφήστε με ήσυχη! (Με ύφος μυστηριώδες). Έλπίζε ότι θά με κάνει να πεθάνω... Ότι θά γλυτώση από μένα... Τή στενοχωρεί ή παρουσία μου, άπ' τόν καιρό πού βγήκα άπ' τή φυλακή... Δέν μπορεί πεινά να με βιλέπη!...

(*Η Μαρκέλλα ταραγμένη ρίχνει μια ματιά πρὸς τήν πόρτα, άπ' τήν όποία βγήκε πρὸ δάγνου ή Ζοζεφίνα.*)

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.— Τί κοιτάζετε;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.— Τίποτα!

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Όχι... κοιτάζετε τήν πόρτα!... Φοβόσαστε μήπως ή Μαρκέλλα έννε κρυμμένη καί μάζ άκούει;

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ J. MARNI

διηγηθῶ κάτι... κάτι πού θά σᾶς τᾶ ξεγήγησῃ δια. (Τήν κοιτάζει στᾶ μάτια). Δέν θά τὸ πῆτε ὁ μὸς τῆς Μαρκέλλας!...

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.— Σὺμφωνοί... ἀλλὰ ὑπὸ ἑνα ὄρον, νὰ φᾶς λίγο. Νά, αὐτὸ τὸ κομματάκι τὸ ψωμί... Δάγκασέ το... Τί ὄρωσα δοντᾶνια πού ἔχεις, ἀγαπημένη μου μητεροῦλα! Έμπρός, δάγκασε λοιπόν! Κῦτταξε τί ξεροψημένο πού έννε!...

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.— Θά σᾶς εὐχαριστοῦσεσ λοιπόν πραγματικά, άν ἔπινα τὸ γάλα μου;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ, (μὲ τὰ χέρια ἐνωμένα ἰκετευτικά).—Πάρα πολὺ, μητεροῦλα μου!...

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Δώστε μου τότε μιὰ κουταλιά... μόνο μιὰ κουταλιά...

(*Η Μαρκέλλα τῆς δίνει τὸ γάλα μιὰ-μιὰ κουταλιά, σάν νὰ έννε μικρὸ παιδάκι.*)

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Άκούστε λοιπόν τί θέλω νὰ σᾶς πῶ. Κάποτε ἔκανα ἑνα ἔγκλημα. Πότε; Δέν θυμάμαι πεινά!... Σκότωσα... Δέν θυμάμαι πούδν σκότωσα... Ήταν, νομίζω, κάποιος νέος... Πάει ὁ μὸς τόσος πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε!... Μὲ πιάσανε καί με βάλανε στη φυλακή... Κρύωνα πολὺ στη φυλακή, με πειράζε τρομερά ή μωροδιά τών σεντονῶν τού κρεββατιού μου. Δέν ξέρω άν τώχτες προσέξει, εἶμαι ὁμὸς πολὺ εὐαίσθητη σὲ κάθς τι πού άγγίζει τὸ κορμί μου... Βλέπετε τὸ μαξιλάρι μου; Έίνε ἀπὸ ψιλὴ φὸς ματιάσφα, ἀφοματισμένο ὄμογρα... Πῶς μ' άρέσει αὐτό... Στη φυλακή ὄμὸς τὸ κρεβάτι μου μύριζε μωχλα καί φανικό ὄξυ... Ήταν φριχτὴ αὐτὴ ή μωροδιά, μ' ἔκανε ἀνω-κάτω!... Έπειτα τή νύχτα τὸ κελί μου πλημύριζε ἀπὸ κάτι ἀπαίσια ζῶα πού τρέχανε γρήγορα, πού γρήγορα!... Άκουγα τὸ τρέξιμό τους... τὸν θόρυβο πού κάνανε τὰ τριχωτὰ τους πόδια... Καί φοβόμουν!... Δέν τολμοῦσα ὄμὸς νὰ κινήσω τὸ πρόσωπό μου μέσα στὰ σεντόνια μου, γιατί ἦταν ἐκείνη ή μωροδιά, ή φριχτὴ μωροδιά, πού δέν μπορούσα νὰ τήν ὑποφέρω... Έπεσα τῆ στερα ἀρρωστή. Μὲ τήγανε σὲ μιὰ ἄλλη φυλακή. Τί φωνές! Τῆ φωνές πού άκουσα ἐκεῖ μέσα!...

» Μιά μέρα, τέλος, ἤθε να με πᾶρη ή Μαρκέλλα. Ἄντι ὄμὸς νὰ με πᾶρη στὸ σπίτι μου, στην ὄδο Μαλέο, μ' ἔφερε ἐδῶ πέρα, σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ σπιτάκι, κι' ἔπειτα ἔφυγε... μ' ἄφησε ὀλοῦναγη... καί δέν ἔρχεται πεινά καθόλου! Φαίνεται ότι θέλει νὰ με δῆ νὰ πεθάνω άπ' τήν πεινά, γιά νὰ πληρώσω ἔτσι τὸ ἔγκλημά μου... τὸ ἔγκλημα αὐτό, πού τᾶχω πεινά ξεχάσει!...

» Αὐτὰ ἤθελαν νὰ σᾶς πῶ καί κάτι ἄλλο ἀκόμα... κάτι ἄλλο... ἤθελα κάτι νὰ σᾶς ρωτήσω... Ἄλλα δέν θά δυσαρεστηθῆτε, δέν έν' ἔτσι;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ, (συγκρατώντας με κόπο τὸ δάγκου της).— Ξέρετε καλά ότι δέν δυσαρεστοῦμαι ποτὲ μαζί σου.

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.— ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω γιατί... γιατί με χᾶιδουτε καί 'με καλοπιάνετε ἔτσι; Γιατί με φωνάζετε μαμά; Μήπως μοιάζω με τή μητέρα σας; Μήπως ἔχετε χάσει τή μητέρα σας;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Όχι, ὄχι! Δέν τήν ἔχω χάσει! Ζεῖ ἀκόμα! Ζεῖ! ὦ, μαμά, ἀγαπημένη μου μαμά, κῦτταξε με, κῦτταξε τήν κόρη σου... Γιατί δέν μ' ἀναγνωρίζεις;...

(*Προσπαθεῖ νὰ τήν ἀγκαλιάσῃ.*)

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ, (τραβιέται πίσω).—Α, ὄχι! ἄφηστε με! Δέν μ' άρέσουν νὰ φιλιᾶ καί τὰ χᾶδια... Θέλω νὰ σηκωθῶ. Χτυπήστε νὰ ἔλθη ἐκείνη ή γυναίκα γιά νὰ μοῦ φέρη νερό ζεστό!... Δέν ἔχω πεινά οὔτε καμαριέρα. Ἤ Μαρκέλλα μοῦ πῆρε τήν καμαριέρα μου. Μὲ περαιοῦται μιὰ χωριάτσοσα, με κόκκινα καί σκασιμένα χέρια!

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Σὲ περιποιῶμαι κι' ἐγὼ, μαμά!

Κα ΒΕΡΝΤΙΕ.—Ναι, εἰσαστε πολὺ καλή... Κάνετε ότι ἔπρεπε νὰ κᾶρη ή Μαρκέλλα, άν δέν μ' εἶχε ἔγκαταλείψει... Έκείνη ὄμὸς προτίμησε ν' ἀκολουθήσῃ τόν πατέρα της καί τόν ἀδελφὸ της τόν Ρογῆσο... Κι' ὁ θάνατός μου θά τούς κᾶρη ὄμὸς εὐτυχισμένους!...

ΖΟΖΕΦΙΝΑ, (φέροντας τὸ ζεστό νερό).— Άν θέλετε, δεσποινίς, νὰ πᾶρετε τὸ τραίνο τών έννημᾶ καί δέκα, πρέπει νὰ βιασθῆτε. Έχετε μόνο πέντε λεπτὰ καιρό.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ.— Πᾶω νὰ φορέσω τὸ καπέλλο μου.

(*Προχωρεῖ πρὸς τήν πόρτα.*)

ΖΟΖΕΦΙΝΑ, (ἀκολουθώντας τήν).—Τήν πείσατε νὰ φάη λίγο; ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Πολὺ λίγο! Πῶς φοβάμαι γιά τήν ὕγεια τῆ!...

ΖΟΖΕΦΙΝΑ.—Άφού κᾶθεστε καί σκοτίζετε γι' αὐτήν... Ἄς έννε! Πᾶστε τὰ κομματᾶ σας! (Τῆς δίνει μερικὰ βιβλία μουσικῆς). ΜΑΡΚΕΛΛΑ.—Εὐχαριστᾶ! Σὲ παρακαλῶ, Ζοζεφίνα, μὴν τήν ἄ-

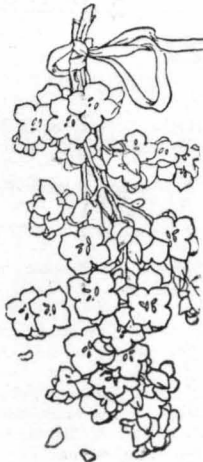
□ □ □ ΖΩΓΡΑΦΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ □ □ □

'Ο Άγιος Φραγκίσκος τῆς Ἄσιζης, δίδασκον τὰ ψάρια. (Πινᾶξ τοῦ Ε. Ποπιόν).

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Η Μαρίαννα Άλκαφαράντο στον Ιππότη ντέ Σαμιγιό. Το λ. έ. δ. ο. 1667.

Ξενητειμένο μου περιστέρι,
"Αν σου γράφω κ' αυτή τη φορά, τ'ό κά-
νω γιατί μού μένει άκόμα κάποια κρυφή έλ-
πίδα, πώς κ' αγαπάς και πώς θα σέ ξαναδώ...
Και με στηρίζει άφάνταστα ή μικρούλα αυτή
έλπίδα, βρίσκω σ' αυτή γλυκειά παρηγοριά,
γιατί άμα τη χάσω, θα χαθώ κ' έγω μαζί
της τήν ίδια στιγμή...
'Υποφέρω σκληρά, χωρίς καμιά διακοπή,
άπό τότε που έλαβα την τελευταία έπιστολή
σου... Μούγραφε έκει μέσα με θράσος πού
με κάνει νά στανροκοπιέμαι άκόμα, πώς άγά-
τησες μιά άλλη άποψή κάτω πού βρίσκεσαι...
Μιά άλλη, Γαλλίδα, πατριωτισσά σου...
Μή με τυραννάς άκόμα περισσότερο, χρυ-
σέ μου... "Αν δέν είναι πάλι κ' αυτό σάν τά
συνηθισμένα σκληρά άστεία σου, άν έμπε-

συνή σε μένα, περιμένει άπό καιρό νά σου
φέρη μυστικά την έπιστολή μου αυτή... Μά
έγω δέν άποφάσισα νά σου τή γράψω...
Και με τ'ό δίχρω μου δέν άποφάσισα...
Τί νά σου γράψω, λατρεία μου μοναδική;
Πώς σ' αγαπώ;... Θα σέ στενοχωρούσα
γράφοντάς σου για πράγματα πού πάφιν
δυστυχώς νά σ' ένδιαφέρουν...
Νά σέ μαλώσω για τίς καινούργιες σου
άγάτες;... Πάλι θα σέ στενοχωρούσα με
τίς πληρτικές κ' άναρες κατσάδες μου, κα-
τσάδες μιάς γυναίκας ξένης πειά στή λα-
τρευτή μου μιά άστατη καρδιά σου... "Ε-
πρεσε δίως κάτι νά σου γράψω... Και σου
γράφω...
Είνε παράξενη ή έπιστολή μου, βέβαια...
Τ'ό νοιώθω κ' έγω ή ίδια και, παρ' όλη την
ελλειρευιά της, με καιεί άγρια, άφάνταστα.
Βόξω λοιπόν τά δυνατά μου τώρα, νά την τελειώσω
μιά ώρα γρηγο-
ρώτερα, τελειώνοντας μαζί της και τ'ό τρομακτικό
μαρτύριό μου...
Κι' ένώ είναι τόσο φριχτό τ'ό μαρτύριό μου αυτό,
τ'ό απαλό μο-
λαϊτά μου μ' όλη τή δύναμη της παραγαμένης μου
φυγής... Τ'ό αγαπώ
γιατί γράφοντάς σου μού φαίνεται πώς σ' έχω
άπέναντί μου, πώς σέ
κυττάω στά ώμορφα γαλάζια μάτια σου και σου
μιλώ...
Ναι, σου μιλώ... Έτσι μού φαίνεται... Έτσι σέ
νοιώθω γρά-
φοντάς σου και θέλω νά μίν τελείονα ποτέ μου
τ'ό γράμμα μου αυτό.
Και νά!... Σ' όλες μου τίς δυστυχίες, άλλη
μιά παρουσιάζεται
άκόμα, τούτη τή στιγμή πού σου μιλώ, πού σου
γράφω δηλαδή... Η
έξηση: 'Ο άξιοματικός πού πρόκειται νά σου
φέρη τήν έπιστολή μου,
μού παραγγέλνει, για τρίτη πειά φορά, πώς
είνε έτοιμος νά φύγη...
Πόσο είναι βαστικός, Θεέ μου... Σάν νά μη
μ' έφταναν τ' άλλα
βάσανά μου, είναι γραφτό μου γρηγορά νά
στερηθώ τή μόνη ευχαρί-
στησι πού μούμεινε: Νά σου γράψω διαρκώς,
νά σου γράψω κόλλες άτελείωτες, νά σου γράψω
άπ'
τήν αυγή ως τά μεσάνυχτα, κ' άπ' τά μεσάνυχτα
ως τήν αυγή...
Μά σβύνει και τούτη, ή μοναδική παρηγοριά
μου... Πρέπει νά τελειώσω τήν έπιστολή μου...
Βιάζεται νά φύγη ό γρηαδός φίλος μου, ό μόνος
πού μούμεινε στόν κόσμο για νά σηπληνών τή
δυσ-
τυχία μου...
'Αντίο, αγαπημένο μου... Πρέπει νά τελειώσω
πειά γράφοντάς σου και τ'ό τελείωμα αυτό τ'ό
νοιώ-
θω νά με παράξη, όπως σχεδόν με παράξε κ' ό
ξερνικός Ξενητερός σου...
'Αντίο, αγαπημένο μου... Δέν τολμώ νά σέ
πλημυρίσω με γλυκόλογα άγάτης, γιατί θα τή
ει-
ρωνευτής διαβάσνοντάς τα με τ'ό κεφάλι σου πιά
στό κεφάλι μιάς Άλλης... Και θα χαμογελάτε
σαρκαστικά και θα χαχανίζετε με τ'ό κέφι σας,
διαβάσνοντάς μου κ' οι δύο σας τ'ά φτωχά μου
αυτά λογάρια, πού βγήκαν με λαχτάρα άνείπτοι
άπ' τή χαρισμένη τελειωτικά σέ σένα βιαζόσι μου.
'Αντίο, αγαπημένο μου... Κάτι με σπάζει
νά σου πω, στήν ύστατη και κρίσιμη τούτη ώρα,
πώς σ' αγαπώ χίλιες φορές περισσότερο άπ' τή
ζωή μου κ' άπ' τήν
ψυχή μου τήν ίδια...
'Αντίο, αγαπημένο μου... Και κάτι, χωρίς νά
θέλω, με δύναμη
άναγκάζει τά χείλη μου νά σου ψυθιρίσουν
μιά φράσι: Πόσο μού εί-
σαι αγαπημένος, μιά και πόσο μου κοστίζει, Θεέ
μου, ή έγκατάλει-
ψη σου...
Μά... αντίο, αγαπημένο μου... Νοιώθω πώς
δέν άντέχω πειά νά
σταματήσω τήν έπιστολή μου... Κάποια
δίφρα τής ψυχής μου, κυριαρχική
κ' έπιτακτική, μ' άναγκάζει άθελά μου νά
ξαναρχίσω πάλι ένα
σορό γλυκόλογα για σένα, γεμάτα λαχτάρα
κ' ελλειρευία...
Κι' ό κομιστής περιμένει, βαστικός... Μά
άζ φύγει, έπί τέλους...
Στό κάτω-κάτω, δέν τά γράφω πειά για
σένα, σκληρό κ' άπιστό μου
φίλε... Τά γράφω για νά ξεδιπλώσω τήν
ψυχή μου... Τά γράφω για
ν' άνακουφίσω τήν πονεμένη μου καρδιά...
Τά γράφω για νάβρω δύ-
ναμη νά περιμένω τήν πάντα άργοπορημένη
άπάντησί σου...
'Αλλοστε θα σέ φοβίση και τ'ό μακρός
τής έπιστολής μου... Βλέ-
ποντάς την, θα τήν πετάξης μακρού σου,
γιατί θα σου άπασχολήση με-
ρικώς στιγμές άπ' τή χαρισμένη, σέ
μιά άλλη, προδότερα βιαζόσι σου...
Θεέ μου!... Γιατί νά ύποφέρω τόσο
πολύ σκληρά;... Γιατί, χρυσέ
μου, φαρμάκω, χωρίς νά φταίω,
δλόκληρη τήν ταπεινή ζωή μου;...
'Αντίο, αγαπημένο μου... Συχώρεσέ με...
Δέν τολμώ πειά νά σέ πα-
ρακαλέσω νά μ' αγαπάς λιγάκι...
Βλέπεις και σ'ό πόσο ή μοίρα μου
με ταπεινώνει... Διψήσου τήν
κατάντια μου...
'Αντίο... 'Αντίο, αγαπημένο μου...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η παθητική
άπάντησις τού ίππότη ντέ
Σαμιγιό.

για την καρδιά μου τύχη, νάναι αληθινή μιά τέτοια είδησι, ξαναγράφε μου χωρίς αναβολή...

Σβύνω σάν τή δροσιά στά φύλλα, μόλις τά χαϊδέφουν λίγο ή κιν-
τηρές άκτινές τού ήλιου τού καλοκαιριάτικου... Δυνώω σάν τ'ό χιόνι
πού σκεπάζει άνάλαφα τίζ χαμηλές βουνολαγιάς, μόλις άρχισεί ή
'Ανοιξι νά σκορπάη τά μύρα τής δλόγυρά μας...

Στείλε μου τ'ό πορτραίτο της, ή μιά έπιστολή της, ή έπί τέλους
γράφε μου τί σου λέει και πώς σου φέρονται... Η περιέργεια φλογίζει
τήν πονεμένη μου ψυχή και θα σκίψω με άνεπίτοιτη λαχτάρα πάνω
στά μικροαντικείμενα αυτά πού άνήκουν στήν τρισυνηθισμένη άντί-
ζηλό μου...

Κι' άπάνω τους με δίψη πετόντας ή ματιά μου, ίσως νάβρη κά-
τι, πού σ'ό δέν θα πρόσζεξ άκόμα: Κι' αν αυτό είναι σημάδι πώς σ'
α-
γαπεί αληθινά, θα σου τ'ό γράψω στή στιγμή,
λατρεία μου γλυκειά... Βασίσου στήν άγάτη
μου, τήν αώνια κ' άπαράμυλλη, πώς θα σ'ό
γράφω: Θα σου πω αγάπησέ την και σ'ό αντί-
φιά της, γιατί σέ λατρεύει αληθινά... Και κύ-
ταζε νάβρης πλάι της τήν εύτυχία, πού στάθηκα
άτυχη έγω νά σου χαρίσω...»

Κι' αν πάλι τά λόγια της και τά καμωμάτ
της στάρουν τήν ψευτιά και τήν ύποκρισία, σί-
γουρα θα τ'ό καταλάβω... Και τρομαγμένη άπ'
τή ευστυχία πού σου στήνει, θα σου φονάξω με
όλη τής παραγαμένης ψυχής μου τή δύναμη:
εφυλάξου, αγαπημένο μου, άπ' τήν ψευδία και
προδότερα άγάτη τής μοιραίας αυτής γήσσης...
Φύγε μακρού άπ' τά πλάνα της τά μάτια κ' άπ'
τ'ό βροϊκό σάν τού φειδίου μπλέξιμο τού κορμιού
της σ'ό δικό σου... Στάρουν τά χείλη της φα-
μάκι, πού γρηγορά θα νεκρώση τήν άδωα με
ά-
στατη καρδιά σου...»

Έτσι τή νοιώθω τήν άγάτη, τήν αληθινή
άγάτη, λατρεία μου. 'Αγάτη θα πη για μένα, νά
σου χαρίζω δάκρυα, χωρίς συμβιβασμούς και
σεμνότερους περιορισμούς, τήν εύτυχία πού δι-
ψάω ή ψυχή και τ'ό σωμα σου... Κι' αν ή μαύρη
μοίρα μου τ'ό φέρει
και τή βαρεθείς τήν άτυχη άγάτη μου, και τότε
άκόμα έγω δέν θα
σ' άρνηθώ...

Και τότε άκόμα δέν θα λείψω άπό κοντά σου...
Και τότε, άκρι-
δώς τότε, θ' άρχισω νά σου φαίνομαι χροήσιμη με
τίς θυσίες μου, ά-
φοψ έπαψε πειά ή άγάτη μου νά σέ θεμαίνη...

Δέν θα φύγω άπό κοντά σου... Θα στέκω
άρκετά μακρού σου για
νά μη σ' ένοχλή ή άδιάκριτη παρουσία μου,
μιά κ' άρκετά κοντά σου,
για νά μη σέ χάνω άπ' τ'ό μάτι μου ούτε
στιγμή.

Κι' έτσι άθέατη, παραγαμένη, με τά μάτια
μου βουρκωμένα και
με τή φτωχή καρδούλα μου ματωμένη, θα
παραστέκω στήν εύτυχία
σου άγνωτος κ' άφοσιωμένος φίλας...

Νοιώθω τή δύναμη νάμω ύπερτερία εκείνης
πού αγαπάς, άρκει
νά μη σέ χάσω ποτέ άπ' τή ματιά μου. Τόσο
πολύ σ' αγάτησα!...
Μά μόνω ή άγάτη μου για σένα, άραγε, με
ταπεινώσε σέ τόσο φρι-
χτό σημείο; Τί νά σου πω, κ' έγω δέν ξέρω...
Τάχω χαμένα!

'Η περιφρόνησί σου ίσως και νά με κίλησε
χαμηλά σ'ό χόμα. Και
νοιώθω πώς αν σου παραπονεθώ για τήν
άδωκη και σκληρή διαγωγή
σου άπέναντί μου, θάχω τ'ό π'ό μεγάλο
άδικο τού κόσμου...
'Ενας άπό τούς άξιοματικούς τού μπαμπά
μου, άφοσιωμένος σάν

φίσις καθόλου μόνη της. (Φεύγει βαστικός).

ΖΟΖΕΦΙΝΑ, (μέσα στά δόντια της).—Τί κόψια,
νά βλέπη κανείς
ένα κορίτσι λογικό σάν τή δεσποινίδα
Μαρκέλλα νά δουλεύη για μιά
τρελλή πού δέν τήν άναγνωρίζει
κιόλας! Νά στερηται τά άπολύτως
άναγκαία για νά τήν περιποιείται,
χωρίς ν' άκούη οδ' ένα ευχαρι-
στός!... Ένώ μωροφός νά τήν κλείση
σ' ένα φρενοκομείο για νά τήν
κύνουν καλά με τίς ψυχολογίες
και τόν ζουρλομανδύα!... Τί
κοντά αυτό τ'ό κορίτσι!...